

Sygn. akt I CSK 599/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M. Spółki z o.o. w Ł.
przy uczestnictwie K. K.
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt XXIII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez wnioskodawcę M. spółkę z o.o. w Ł. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07 niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z dnia 5 września

2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl., z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.).

Oczywistej zasadności skargi w powyższym rozumieniu skarżący upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 229 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c. Tymczasem zawarta we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentacja skarżącego nie odnosi się do motywów, którymi kierował się Sąd drugiej instancji oceniając, że wnioskodawca nie sprostął obowiązkowi udowodnienia każdej ze wskazanych w art. 373 p.u.n. przesłanek uzasadniających orzeczenie przewidzianego tym przepisem zakazu. Sąd nie zanegował treści ani mocy wiążącej prawomocnych orzeczeń sądowych przedłożonych przez skarżącego, uznał jedynie, że są one niewystarczające do uwzględnienia wniosku. Nie stanowi także istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., problem rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 zdanie 1 k.p.c.) z uwagi na rozległość opracowań doktrynalnych i orzeczeń dotyczących tej kwestii (por. jedynie przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 r., III CK 11/05, niepubl., uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 16 kwietnia 2003 r., II CKN 1409/00, OSNC 2004, nr 7-8, poz.113, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 375/97, OSNP 1998, nr 18, poz. 537).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]

db